

er den vendt tilbage i Forgaars, Mortens-aften, altsaa efter et helt Aars Forløb. Indenrigsministeriet har en mærkelig Evne til at træne Sagerne, det maa man indrømme, men det forekommer mig rigtig nok, at dette kunde tjene som Eksempel paa, at man i Ministeriet i nogen Grad mangler Arbejdsmod. Med lidt god Villie kunde man sikkert føre en Sag hurtigere frem, end det er sket i dette Tilfælde.

Jeg maa dernæst henvende nogle faa Ord til den højtærede Undervisningsminister angaaende Frk. Marie Nielsens Afskedigelse. Den højtærede Minister er jo nu ganske enig med mig i, at Frk. Nielsen ikke er afskediget, fordi hun har øvet Vold mod Politiet, men fordi hun er dømt ikke for Vold mod Politiet, men for Artikler i det Blad, hun redigerede paa et Tidspunkt, hvor hun ikke var ansat som Lærerinde eller ikke fungerede som Lærerinde; og hun er dømt efter § 85, som handler om Omstyrtingen af Statsforfatningen og Forandringer af Tronfølgen. Jeg ved nu ikke, om ret mange kunde tænke sig, at Frk. Nielsen øgnede sig til at omstyrte Statsforfatningen eller forandre Tronfølgen. Selv Højesteret har ikke kunnet tænke sig det; den har straks fundet formildende Omstændigheder, der gjorde, at Straffen blev nedsat. Det kan altsaa slet ikke fastholdes. Tilbage er der saa § 100, hvor der tales om Politi, Sognefogder og Stævningmænd og andre højtstaaende Autoriteter, som kunde tænkes at være blevet fornærmet. Kærnepunktet i Sagen er imidlertid, at Frk. Nielsen ikke er afskediget for sin Virksomhed i Skolen, men alene er dømt for Presseforsøelser udenfor Skoletiden og udenfor hendes Skolevirksomhed. Det er ret uhørt i dansk Historie, at man saaledes afskediger en Lærer eller en Embedsmand for en Forseelse, han ikke har begaaet i sin Embedsvirksomhed. Jeg kan ikke undlade at paatale det. Det viser sig, at under Sagens Gang har Højesteret i høj Grad fundet formildende Omstændigheder med Hensyn til Frk. Nielsen. Medens Højesteret stadfæster Dommen for alle de andre domfældte, dømmer den Frk. Nielsen efter andre Paragraffer og nedsætter Straffen fra 18 Maaneders Forbedringshus til 6 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Højesteret har ikke villet desavouere Kriminal- og Politiretten, men den har heller ikke villet stadfæste Dommen, saaledes som den var affattet, men formildet den ganske betydeligt. Overhovedet, alle de, der har haft med den Sag at gøre, undtagen den højtærede Undervisningsminister, synes at have set Sagen under meget formildende

Omstændigheder. Det gælder ikke blot Højesteret, men det gælder Kongen, som benaadede Frk. Nielsen, og det gælder formentlig ogsaa den da fungerende Justitsminister, som maa have indstillet hende til Benaadning. Og det gælder yderligere Frk. Nielsens Skoledirektør, som siger, at hun ikke skulde søge sin Afsked, eller at hun ikke skulde afskediges. Den eneste, der har haft, om jeg saa maa sige, en haard Haand og et koldt Hjerte overfor Frk. Nielsen, er den højtærede Undervisningsminister, og det er saa meget mærkeligere, som den højtærede Minister ellers dømmer meget mildt og human i alle Forhold, som han har med at gøre. Men i dette Tilfælde har den højtærede Minister aabenbart haft daarligere Raadgivere og er kommet ind paa et forkert Spor. Denne Afskedigelse kan ikke gøre nogen som helst Gavn. Det er ganske givet, at Frk. Nielsen ikke har kunnet omstyrte Statsforfatningen, hun har heller ikke kunnet vække nogen Forargelse paa Skolen; jeg kan ikke tro, at hverken Børnene eller Forældrene paa Frederiksberg skulde tænke sig om en lille Dame som Frk. Nielsen, der havde villet omstyrte hele Samfundet, at hun derved havde været farlig eller givet Forargelse. Denne Afskedigelse er uheldig, fordi den rammer en Kvinde paa hendes lovlige Erhverv, og den er uheldig, fordi den gør hende til Martyr; men det er noget, hun slet ikke fortjener, at være Martyr for den Sag. Hvis man vil gennemlæse de Artikler, for hvilke Frk. Nielsen er blevet dømt, og som hun ikke en Gang har skrevet alle sammen selv, ser man, at det er noget underligt taaget Stads, som ikke kan opfordre til Oprør; og journalistisk set er det underlig enfoldigt og ganske uskadeligt. Det er derfor mærkeligt, at den højtærede Undervisningsminister kan gøre denne Dame til Martyr, naar det ikke har været Spor af Anledning dertil. Kærnepunktet i Sagen er, at Frk. Nielsen ikke i nogen Maade har forset sig i Skolen.

Men derefter kommer vi til det Spørgsmaal, om det er forsvarligt at behandle vore Lærere saadan, at de bliver berøvet Retten til at have gjort deres egen Mening gældende om Statsforfatningen, om de politiske Forhold i Landet udenfor deres Skolegerning. Hvis Ministeriet vil fastholde dette, staar man ganske i Strid med Venstres Traditioner her i Landet. Jeg skal paa dette sene Tidspunkt blot ganske kort henvise til den saakaldte Kældernæs-Sag, hvor en Lærer Andersen fik en Irettesættelse af daværende Kultusminister Worsaae, fordi han ved et stort politisk Møde, hvor alle Ven-